

Ваҳйи Исои Масеҳ — Рақами Чор

Ишаъё чихил

Jeff Pippenger

2023-10-23

Паёми Ваҳйи Исои Масеҳ, ки кушода мешавад, дар бар мегирад шинохти калимаи ибрие, ки ба «ҳақиқат» тарҷума шудааст ва он, аз ҷумлаи чизҳои дигар, ҳислати Масеҳро ҳамчун Алфа ва Омега ифода мекунад. Оғози чизе, ки анҷоми ҳамон чизро намояндагӣ мекунад, тамоми Китоби Муқаддасро фаро гирифтааст, ва ҳислати Масеҳ дар Китоби Муқаддас зоҳир мешавад, зеро Ё Калом аст. Алфа ва Омега он унсури ҳислати Масеҳ аст, ки Худи Ё онро муайян месозад, ҳамчун далеле бар он ки Ё Худост.

Боби чилуми Ишаъё оғози як ривояти нубувватиро нишон медиҳад, ки то поёни китоби Ишаъё дар боби шасту шашум идома меёбад. Он бо муайян сохтани Тасаллидиҳандае оғоз мешавад, ки фиристода мегардад, ки Масеҳ ваъда медиҳад онро ба шогирдон, то онҳоро аз ҷудои Худ аз онҳо тасаллӣ диҳад; аммо омадани Тасаллидиҳанда, ҷунон ки ҳамаи нубувватҳо доранд, камоли пурраи худро дар рӯзҳои охир меёбад. Муайянсозии Ишаъё ва Исо дар бораи фаро расидани Тасаллидиҳанда ба ноумедии ҳаракати яксаду чилу чор ҳазор ишора мекунад, ки 18 июли соли 2020 рӯй дод.

Аммо ба шумо рост мегӯям: барои шумо беҳтар аст, ки Ман биравам; зеро агар Ман наравам, Тасаллибахш назди шумо нахоҳад омад; лекин агар биравам, Ёро назди шумо хоҳам фиристод. Ва ҷун Ё биёяд, ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, ва адолат, ва доварӣ маломат хоҳад кард. Юҳанно 16:7, 8.

Вожаҳои «гуноҳ, адолат ва доварӣ» ҳамонҳоянд, ки Тасаллибахш онҳоро барои «маломат кардан»-и ҷаҳон ба кор хоҳад бурд. Вожае, ки «маломат кардан» тарҷума шудааст, маънои қонеъ гардондани низ дар бар мегирад. Се марҳилаи «гуноҳ, адолат ва доварӣ» калимаи ибриро ифода мекунад, ки ба «ҳақиқат» тарҷума шудааст. Он калима аз ҳарфи аввал, сздаҳум ва охири алифбои ибрий сохта шудааст, ва он калима ифода мекунад, ки Офаридгори ҳамаи чизҳо аввалин ва охирин, Алфа ва Омега аст. Ҳангоме ки Тасаллибахш назди он яксаду чихилу чор ҳазор нафари ноумед меояд, Ё онҳоро, ва сипас ҷаҳонро, қонеъ хоҳад гардонд, ки Худо Алфа ва Омега аст.

Тасаллӣ диҳед, тасаллӣ диҳед қавми Маро, мегӯяд Худои шумо. Ба дили Ерусалим суҳан гӯед ва ба ӯ нидо кунед, ки муборизаи ӯ ба анҷом расидааст, ки гуноҳи ӯ омурзида шудааст; зеро ӯ аз дасти Худованд барои ҳамаи гуноҳҳои худ дучанд гирифтааст. Овози нидокунандае дар биёбон: роҳи Худовандро муҳайё созед, дар саҳро шоҳроҳе барои Худои мо рост кунед. Ҳар водӣ баланд хоҳад шуд, ва ҳар кӯҳу теппа паст хоҳад гардид; ва қачӣ рост хоҳад шуд, ва ҷойҳои ноҳамвор ҳамвор хоҳанд гардид. Ва ҷалоли Худованд зоҳир хоҳад шуд, ва тамоми башар онро яқоя хоҳанд дид; зеро даҳони Худованд инро гуфтааст. Ишаъё 40:1–5.

Ин порча кори паёмовари ниҳони Илёсро муайян мекунад, ки онро Вилиям Миллер пешакӣ таҷассум намуда буд; ва ӯро Яҳёи Таъмиддиханда пешакӣ таҷассум намуда буд; ва ӯро Илёс пешакӣ таҷассум намуда буд; ва Малоқӣ ӯро ҳамчун паёмоваре шиносонида буд, ки роҳро барои Паёмовари аҳд муҳайё месозад. Дар ҳаракати ниҳони Илёс, ҳангоме ки Худованд Тасаллибахшро мефиристад, то онҳоро, ки ноумед шудаанд ва дар айёми таъхир Худовандро интизоранд, қувват бахшад, «чалони Худованд ошкор хоҳад шуд, ва тамоми башар онро яқоя хоҳад дид». «Чалол»-и Худованд хислати Ёст, ва Ваҳйи Исои Масеҳ кушода шудани он унсури хислати Ёст, ки ҳамчун Алфа ва Омега муаррифӣ шудааст. Пас аз муқаддимаи панҷ ояти аввал, «овози нидокунанда дар биёбон» аз Худо мепурсад: «Чӣ нидо кунам?»

Овозе гуфт: «Нидо деҳ». Ва ӯ гуфт: «Чӣ нидо диҳам?» Ҳамаи башар мисли алаф аст, ва тамоми хусни он мисли гули саҳро: алаф хушк мешавад, гул пажмурда мегардад, зеро ки рӯҳи Худованд бар он мевазад; ба яқин, қавм алаф аст. Алаф хушк мешавад, гул пажмурда мегардад; аммо калони Худои мо то абад қоим хоҳад монд. Ишаё 40:6–8.

Паёми хислати Масеҳ, ки ҳамчун Алфа ва Омега муаррифӣ шудааст, дар доираи рамзшиносии Ислом ҷой дода шудааст. Дар Ҳизқиёл боби сию ҳафтум водии устухонҳои мурда аввал ба ҳам оварда мешавад, ва сипас ба воситаи паёми нубуввати чор бод ба ҳаёт оварда мешавад.

«Фариштагон ҷаҳор бодро нигоҳ доштаанд, ки ҳамчун аспи хашмгине тасвир шудааст, ки меҳодад худро раҳо карда, бар рӯи тамоми замин тохта гузарад ва дар роҳи худ вайронӣ ва марг оварад.

«Оё мо дар ҳуди лаби олами абадӣ бихобем? Оё мо кунд ва сард ва мурда бошем? Оҳ, кош дар калисоҳои мо Рӯҳ ва нафаси Худо ба қавми Ё дамида мешуд, то ки онҳо бар поёни худ биистанд ва зинда шаванд. Мо ниёз дорем бубинем, ки роҳ танг аст ва дарвоза маҳдуд. Аммо чун аз он дарвозаи танг мегузарем, фароҳии он ҳаду қанор надорад». Manuscript Releases, volume 20, 217.

Аспи хашмгини нубуввати Китоби Муқаддас Ислом аст. Аспи хашмгин аз анҷом додани кори вайронгари худ боздошта мешавад, чунонки дар Ваҳй боби ҳафтум бо нигоҳ доштани чор бод аз ҷониби чор фаришта тасвир шудааст. Онҳо боздошта шудаанд, то он даме ки саду ҷилу чор ҳазор мӯҳр зада шаванд.

Ва пас аз ин ман чор фариштаро дидам, ки бар чор гӯшаи замин истода буданд ва чор бодҳои заминро нигоҳ медоштанд, то бод бар замин, на бар баҳр ва на бар ҳеҷ дарахте навазад. Ва ман фариштаи дигареро дидам, ки аз ҷониби шарқ боло меомад ва мӯҳри Худои зиндаро дошт; ва ӯ бо овози баланд ба он чор фаришта, ки ба онҳо дода шуда буд, ки ба замин ва баҳр зарар расонанд, нидо кард ва гуфт: «Ба замин, на ба баҳр ва на ба дарахтон зарар нарасонед, то даме ки мо бандагони Худои худро бар пешониҳошон мӯҳр занем». Ваҳй 7:1–3.

Нигоҳ дошта шудани чор бод, боздошта шудани Исломо ифода мекунад, то вақте ки мӯҳргузори қавми Худо ба анҷом расад. Ислом дар китоби Ваҳй ҳамчун се қарнаи охирина

хафт карнай, ва ҳамчунин ҳамчун се вой муаррифӣ шудааст.

Ва ман назар карда, фариштаеро дидам ва шунидам, ки дар миёни осмон парвоз мекард ва бо овози баланд мегуфт: «Вой, вой, вой бар сокинони замин аз сабаби садоҳои дигари карнаи он се фаришта, ки ханӯз бояд навозанд!» Ваҳй 8:13.

Пас аз муаррифии се карнаи вой, Юҳанно дар боби нӯҳум хусусиятҳои Исломо муайян мекунад. Дар ояти чоруми боби нӯҳум ба Исломо амре дода мешавад, ки он дар таърихи Абубакар, нахустин роҳбар баъд аз Муҳаммад, ба амал омад.

Ва ба онҳо фармуда шуд, ки ба алафи замин, на ба ҳеҷ сабзае ва на ба ҳеҷ дарахте осеб нарасонанд, балки фақат ба он одамоне, ки мӯҳри Худоро бар пешониҳои худ надоранд. Ваҳй 9:4.

Урия Смит робитаи Абубакарро бо ояти чаҳорум муайян кард.

«Пас аз вафоти Муҳаммад, ӯро дар фармондеҳӣ Абубакар дар соли 632 милодӣ ҷонишин шуд, ки ҳамин ки қудрат ва ҳукумати худро ба таври устувор барқарор кард, ба қабилаҳои араб номаи даврӣ фиристод, ки порчаи зерин иқтибосе аз он аст:

«“Ҳангоме ки шумо ҷангҳои Худовандро меҷангед, худро чун мардон нишон диҳед ва пушт магардонед; аммо нагузоред, ки пирӯзии шумо бо хуни занон ва кӯдакон доғдор гардад. Ҳеҷ дарахти хурморо набуд насозед ва ҳеҷ киштзори ғалларо насӯзонед. Ҳеҷ дарахти мевадихандаро набуред ва ба чорво ҳеҷ зиёне нарасонед, магар танҳо ба он чи барои хӯрдан мекушед. Ва ҳар гоҳ ки аҳд ё шарте бибандед, ба он вафо кунед ва ба ваъдаи худ содиқ бошед. Ва дар роҳ баъзе шахсони диниеро хоҳед ёфт, ки дар дайрҳо ба хилват зиндагӣ мекунанд ва бар онанд, ки ба он тарз Худоро хизмат кунанд; онҳоро ба ҳоли худ вогузоред ва на онҳоро бикӯшед ва на дайрҳояшонро вайрон созед. Ва навъи дигари мардумеро хоҳед ёфт, ки ба канисаи шайтон тааллуқ доранд ва сарҳояшон тарошида шудааст; хушёр бошед, ки косахонаи сарашонро бишикофед ва ба онҳо ҳеҷ амон надихед, то он даме ки ё муҳаммадӣ шаванд ё қиза супоранд.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 500.

Урия Смит идома медиҳад, то ду табақаи одамонро муайян намояд, ки мебоист аз ҷониби ҷанговарони исломие, ки Абубакар барои ҷанг овардан бар зидди Рум фиристода буд, аз ҳам фарқ карда мешуданд. Як табақаро ӯ роҳибони католиқӣ мешиносад, ки рӯзи якшанбе ибодат мекарданд; ва табақаи дигар касоне буданд, ки рӯзи ҳафтуми ҳафтaro нигоҳ дошта, ибодат менамуданд. Исломо фақат мебоист ба парастандагони офтоб ҳамла кунад. Барои мулоҳизаҳои мо муҳимтар он аст, ки одамоне, хоҳ нигоҳдорандагони якшанбе бошанд, хоҳ нигоҳдорандагони шанбе, ба таври рамзӣ чун алаф, набототи сабз ва дарахтон тасвир шудаанд. Чор бод дар боби ҳафтом аз вазидан бар алаф боздошта шуданд, то даме ки нигоҳдорандагони шанбе мӯҳр зада шаванд.

Фариштаи ҷунбиши яксаду чихилу чаҳор ҳазор аз Худо мепурсад: «Чӣ нидо кунам?» Ба ӯ гуфта шуд, ки паёми ӯ бояд ин бошад, ки Каломи Худо то абад устувор мемонад, ва он паём бояд дар заминаи бода ҷой дода шавад, ки бар алаф мевазад. Вақте ки Тасаллидиханда ба

назди яксаду чихилу чаҳор ҳазор фиристода мешавад, ки аз сабаби пешгӯии ноком дар бораи Ислом ноумед шудаанд ва баъд аз он дарк мекунанд, ки онҳо дар вақти таъхири масали даҳ духтар мебошанд, он гоҳ Тасаллидиҳанда онҳоро огоҳ месозад, ки паёме, ки бояд пешниҳод намоянд, паёми нақши Ислом дар нубуввати Китоби Муқаддас аст. Омадани Тасаллидиҳанда, дар таърихи вақти таъхир, боис мегардад, ки онҳо барпо истанд.

Ва Ё ба ман гуфт: «Эй писари одам, бар пойҳои худ биист, ва Ман бо ту сухан хоҳам гуфт». Ва ҳангоме ки Ё бо ман сухан мегуфт, рӯҳ ба ман даромад ва маро бар пойҳоям барпо намуд, то сухангӯи бо манро бишнавам. Ҳизқиёл 2:1, 2.

Онҳо ҳангоми эҳё шуданашон ба по меҳезанд.

Ва аз мардумон ва қabilaҳо ва забонҳо ва халқҳо ҷасадҳои онҳоро се рӯз ва ним хоҳанд дид, ва намегузоранд, ки ҷасадҳои онҳо ба қабрҳо гузошта шаванд. Ва сокинони замин бар онҳо шод хоҳанд шуд, ва хурсандӣ хоҳанд кард, ва ба якдигар ҳадияҳо хоҳанд фиристод; зеро ин ду набӣ сокинони заминро азоб меоданд. Ва баъд аз се рӯз ва ним Рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо даромад, ва онҳо бар пойҳои худ истоданд; ва тарси азиме бар онҳое афтод, ки онҳоро меоданд. Ваҳй 11:9–11.

Ду қадами барпоистодан ва сипас чун аломат боло бурда шудан ҳамчунин аз ҷониби Ҳизқиёл дар боби сию ҳафтум тасвир ёфтааст. Қадами аввали Ҳизқиёл аъзои ҷисмонии устухонҳои хушк мурдаеро, ки дар водии ноумедӣ қарор доранд, ба ҳам меоварад. Қадами дуюми Ҳизқиёл паёми чаҳор бод аст, ки ҳамон паёми муҳригузорӣ мебошад, ки ҳамон паёми Ислом аст.

Ва Ё ба ман гуфт: «Эй фарзанди одам, оё ин устухонҳо зинда шуда метавонанд?» Ва ман ҷавоб додам: «Эй Парвардигори Худо, Ту медонӣ». Боз ба ман гуфт: «Бар ин устухонҳо нубувват намо ва ба онҳо бигӯ: эй устухонҳои хушк, каломи Худовандро бишнавед. Худованди Худо ба ин устухонҳо чунин мегӯяд: инак, Ман сабаб хоҳам шуд, ки нафас ба шумо дарояд, ва шумо зинда хоҳед шуд. Ва бар шумо пайҳо хоҳам ниҳод, ва бар шумо гӯшт хоҳам рӯёнид, ва шуморо бо пӯст хоҳам пӯшонид, ва дар шумо нафас хоҳам гузошт, ва шумо зинда хоҳед шуд; ва хоҳед донист, ки Ман Худованд ҳастам». Пас, чунон ки ба ман амр шуда буд, нубувват намудам; ва ҳангоме ки нубувват менамудам, овозе бархост, ва инак, ларзише падид омад, ва устухонҳо ба ҳам пайвастанд, ҳар устухон ба устухони худ. Ва чун нигаристам, инак, пайҳо ва гӯшт бар онҳо пайдо шуданд, ва пӯст онҳоро аз боло пӯшонид; аммо дар онҳо нафас набуд. Он гоҳ ба ман гуфт: «Ба бод нубувват намо, нубувват намо, эй фарзанди одам, ва ба бод бигӯ: Худованди Худо чунин мегӯяд: эй нафас, аз чор бод биё ва бар ин кушташудагон биваз, то зинда шаванд». Пас, чунон ки Ё ба ман амр фармуда буд, нубувват намудам, ва нафас ба онҳо даромад, ва онҳо зинда шуданд, ва бар пойҳои худ истоданд, лашкари бағоят бузурге. Ҳизқиёл 37:3–10.

Дар он порчаи китоби Ишаё, ки ҳоло онро баррасӣ мекунем, ҳангоме ки Тасаллидиҳанда меояд, онҳо бар поҳои худ меистанд; сипас ҳамчун парчам ба кӯҳи баланде бардошта мешаванд ва «хабари хуш»-ро, ки борони охири, паёми фариштаи сеюм аст, эълон мекунанд.

Эй Сион, ки муждаи хуш меоварӣ, ба кӯҳи баланд баро; эй Ерусалим, ки муждаи хуш меоварӣ, овози худро бо қувват баланд намо; онро баланд кун, матарс; ба шаҳрҳои Яхудо бигӯ: Инак Худои шумо! Инак, Худованд Худо бо дасти қавӣ хоҳад омад, ва бозуи Ӯ барои Ӯ ҳукм хоҳад ронд; инак, подоши Ӯ бо Ӯст, ва музди амали Ӯ пеши Ӯст. Ӯ рамаи Худро мисли чӯпон хоҳад чаронид; баррагонро бо бозуи Худ чамъ хоҳад кард, ва онҳоро дар бағали Худ хоҳад бурд, ва он модагонеро, ки ширмак доранд, бо мулоимат роҳнамоӣ хоҳад кард. Кист, ки обҳоро дар қафи дасти худ чен кардааст, ва осмонҳоро бо вачаб паймудааст, ва ғубори заминро бо паймона фаро гирифтааст, ва кӯҳҳоро дар тарозу, ва теппаҳоро дар паллаи тарозу баркашидааст? Кист, ки Рӯҳи Худовандро роҳнамоӣ кардааст, ё ҳамчун мушовири Ӯ ба Ӯ таълим додааст? Бо кӣ Ӯ машварат кардааст, ва кист, ки Ӯро таълим додааст, ва роҳи довариро ба Ӯ омӯхтааст, ва ба Ӯ дониш таълим додааст, ва роҳи фаҳро ба Ӯ нишон додааст? Инак, халқҳо мисли қатрае аз сатиланд, ва чун ғубори резаи паллаи тарозу шумурда мешаванд; инак, қазираҳоро Ӯ чун чизи бисёр хурд мебардорад. Ва Лубнон барои сӯхтан кофӣ нест, ва ҳайвоноти он барои қурбонии сӯхтани кофӣ нестанд. Ҳамаи халқҳо пеши Ӯ ҳечанд; ва назди Ӯ аз ҳеҷ ҳам камтар ва ботил шумурда мешаванд. Ишаъё 40:9–17.

Онҳое ки аз қабрҳои худ берун омадаанд, ҳамчун байрақ барафрохта мешаванд, ё чунон ки Ишаъё муайян мекунад, онҳо ба «кӯҳи баланд» бурда мешаванд. Кӯҳи баланд ҳамон байрақ аст, ва он касонеро намоёндагӣ мекунад, ки дар вақти таваққуфе, ки бо ноумедии аввали 18 июли соли 2020 оғоз меёбад, мунтазири Худованд буданд.

Ҳазор кас аз таҳдиди як нафар хоҳанд гурехт; аз таҳдиди панҷ нафар шумо хоҳед гурехт, то даме ки шумо мисли парчае бар қуллаи кӯҳ ва мисли нишоне бар теппа боқӣ монед. Ва аз ин рӯ Худованд интизор хоҳад шуд, то ки бар шумо файз намояд; ва аз ин рӯ Ӯ баланд хоҳад шуд, то ки бар шумо раҳм кунад; зеро ки Худованд Худои доварист; хушо ҳамаи онҳое ки Ӯро интизоранд. Ишаъё 30:17, 18.

Дар Ваҳй боби ёздаҳ байрақ ба осмон гирифта мешавад.

Ва онҳо овози бузургеро аз осмон шуниданд, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло оед». Ва онҳо дар абре ба осмон сууд карданд; ва душманонашон онҳоро диданд. Ва дар ҳамон соат заминларзаи бузурге ба амал омад, ва даҳяки шаҳр фурӯ рехт, ва дар он заминларза ҳафт ҳазор нафар аз мардум кушта шуданд; ва боқимонда ба ҳарос афтоданд ва Худои осмонро ҳамду ҷалол доданд. Ваҳй 11:12, 13.

Ваҳй ёздаҳум нишон медиҳад, ки ду шоҳид дар ҳамон соате ки зилзила рух медиҳад, ба осмон боло бардошта мешаванд. Он зилзилае ки дар таърихи гузашта ба воситаи Инқилоби Фаронса иҷро шуд, сарнагун шудани Иёлотҳои Муттаҳидаро дар вақти қонуни якшанбе ба таври намунавӣ ифода мекунад. Пас, парчам дар вақти қонуни якшанбе барафрошта мешавад, ва он гоҳ парчам «хушхабар»-ро ба тамоми ҷаҳон эълон мекунад.

Эй ҳамаи сокинони ҷаҳон ва иқоматкунандагони замин, бубинед, хангоме ки Ӯ бар кӯҳҳо байраке меафрозад; ва хангоме ки карнай менавозад, бишнавед. Ишаъё 18:3.

Нишона «хабари хуш»-ро ҳангоми навохта шудани «карнай» пешкаш хоҳад кард. Паёми ниҳони карнай дар Ваҳй карнаии ҳафтум аст, ки войи сеюм мебошад, ки Ислом аст. Ишаё, Юҳанно ва Ҳизқиёл ҳама дар бораи айёми охир суҳан мегӯянд ва онҳо ҳеҷ гоҳ бо якдигар муҳолифат намекунанд.

Мӯҳри Худо бар қавми Худо ҳангоми қонуни якшанбе гузошта мешавад.

«Ҳеҷ яке аз мо ҳаргиз мӯҳри Худоро дарёфт нахоҳад кард, то даме ки дар хислати мо ҳатто як доғ ё олудагӣ бар он боқӣ бошад. Ба мо вогузошта шудааст, ки нуқсонҳои хислати худро ислоҳ намоем ва маъбади ҷони худро аз ҳар гуна нопоқӣ пок созем. Он гоҳ борони охирин бар мо хоҳад борид, ҷунон ки борони аввалин бар шогирдон дар Рӯзи Пантикост борид....»

«Эй бародарон, шумо дар кори бузурги омодагӣ чӣ мекунед? Онҳое ки бо ҷаҳон муттаҳид мешаванд, қолаби дунёро қабул мекунанд ва барои нишони ҳайвон омода мегарданд. Онҳое ки ба худ эътимод надоранд, ки худро дар назди Худо фӯрӯтан месозанд ва ҷонҳои худро бо итоат ба ростӣ пок менамоянд, инҳо қолаби осмониро қабул мекунанд ва барои мӯҳри Худо бар пешониҳои худ омода мегарданд. Вақте ки фармон содир мешавад ва муҳр зада мешавад, хислати онҳо то абад пок ва беайб боқӣ хоҳад монд». Testimonies, volume 5, 214–216.

Бо вучуди он ки фармон дар қонуни якшанбе муҳр зада мешавад, онҳое ки мӯҳрро қабул мекунанд, бояд пеш аз қонуни якшанбе барои он мӯҳр хислате омода дошта бошанд, зеро қонуни якшанбе он бўҳронест, ки ҳамаи бўҳронҳо дар каломии Худо ба сӯи он ишора мекунанд. Он ҳамон «бўҳрон», ё «нидо», дар нисфи шаб дар масали даҳ бокира аст.

«Хислат дар вақти бўҳрон ошкор мегардад. Вақте ки овози ҷиддӣ дар нимашаб нидо кард: “Инак, домод меояд; барои пешвоз гирифтани ӯ берун оед”, бокирагони хуфта аз хоби худ бедор шуданд, ва маълум гардид, ки кӣ барои ин воқеа омодагӣ дидааст. Ҳар ду гурӯҳ ногаҳон ба ин ҳол дучор шуданд, аммо яке барои вазъияти фавқулода омода буд, ва дигаре бе омодагӣ ёфт шуд. Хислат ба воситаи шароит ошкор мегардад. Ҳолатҳои изтирорӣ ҷавҳари ҳақиқии хислатро ба зоҳир меоранд. Ягон мусибати ногаҳонӣ ва ғайриҷашмдошт, маҳрумият ё бўҳрон, ягон бемории ногаҳонӣ ё андух, чизе ки ҷонро рӯ ба рӯи марг меорад, ботини ҳақиқии хислатро ошкор хоҳад кард. Маълум хоҳад шуд, ки оё дар ваъдаҳои каломии Худо имони ҳақиқӣ ҳаст ё не. Маълум хоҳад шуд, ки оё ҷон бо файз устувор нигоҳ дошта мешавад, оё дар зарф бо ҷароғ равшан ҳаст ё не.»

«Замонҳои имтиҳон бар сари ҳама меоянд. Мо дар зерӣ имтиҳон ва озмоиши Худо худро чӣ гуна нигоҳ медорем? Оё ҷароғҳои мо хомӯш мешаванд? ё ҳанӯз ҳам онҳоро фӯрӯзон нигоҳ медорем? Оё мо ба воситаи пайванди худ бо Ё, ки пур аз файз ва ростист, барои ҳар ҳолати изтирорӣ омода ҳастем? Панҷ бокираи хирадманд хислати худро ба панҷ бокираи аблаҳ дода наметавонистанд. Хислат бояд аз ҷониби мо, ҳамчун шахсони алоҳида, ташаккул дода шавад». Review and Herald, October 17, 1895.

Духтарони ҳаким пеш аз он ки нидо баланд шавад, ба равшан ниёз доштанд, зеро вақте ки бўҳрони нисфишаб фаро мерасад, барои ба даст овардани равшан дигар дер шудааст.

«Рӯҳи навмедӣ, чанг ва хунрезӣ вучуд дорад, ва он рӯҳ то ба худи охири замон афзун хоҳад шуд. Ҳамин ки мардуми Худо бар пешониҳои худ мӯҳр карда мешаванд,—ин на мӯҳр ё нишоне аст, ки дида шавад, балки устувор шудан дар ҳақиқат, ҳам аз ҷиҳати ақлонӣ ва ҳам рӯҳонӣ, ба тавре ки онҳоро ҷунбондан натавонанд,—ҳамин ки мардуми Худо мӯҳр карда шуда, барои тақон омода гарданд, он фаро хоҳад расид. Дар ҳақиқат, он аллакай оғоз ёфтааст; доварҳои Худо ҳоло бар замин омадаанд, то ба мо огоҳӣ диҳанд, то бидонем, ки ҷӣ дар пеш аст». Manuscript Releases, ҷилди 1, 249.

Мӯҳри Худо устувор шудан дар ҳақиқат аст, ҳам аз ҷиҳати ақлӣ ва ҳам аз ҷиҳати рӯҳонӣ. Он мӯҳр дида намешавад, аммо байрақ дида хоҳад шуд, зеро ин ягона роҳест, ки ҷаҳон метавонад огоҳ карда шавад. Бинобар ин, замоне ҳаст, ки мӯҳр дида намешавад, ва пас аз он қонуни якшанбе меояд, ки дар он мӯҳр бояд дида шавад.

«Кори Рӯҳулқудс он аст, ки ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, дар бораи росткорӣ ва дар бораи доварӣ мутмаин созад. Ҷаҳонро танҳо ба воситаи дидани онҳое метавон хушдор дод, ки ба ҳақиқат имон доранд ва ба воситаи ҳақиқат муқаддас гардидаанд, бар пояи усулҳои баланду муқаддас амал мекунанд ва ба маънои оливу воло хатти тафриқаро миёни онҳое, ки аҳкоми Худоро риоя мекунанд, ва онҳое, ки онҳоро зерӣ пои худ поймол менамоянд, нишон медиҳанд. Муқаддасгардонии Рӯҳ фарқи байни онҳое, ки мӯҳри Худоро доранд, ва онҳое, ки рӯзи истироҳати қалбакиро нигоҳ медоранд, ошкор месозад. Вақте ки озмоиш фаро расад, равшан нишон дода хоҳад шуд, ки нишони ҳайвон чист. Он риоя кардани рӯзи якшанбе аст. Онҳое, ки пас аз шунидани ҳақиқат низ ин рӯзро муқаддас меҳисобанд, имзои он марди гуноҳро бар дӯш доранд, ки гумон мекард замонҳо ва шариатро тағйир диҳад». Bible Training School, December 1, 1903.

Мӯҳре, ки бояд пеш аз қонуни якшанбе ҳосил карда шавад, ин рушди комили ҳислати Масеҳ аст, ва он, ғайр аз ғариштагон, дида намешавад. Мӯҳре, ки ҳангоми қонуни якшанбе дида мешавад, қасонеанд, ки рӯзи шанбеи рӯзи ҳафтумро нигоҳ медоранд, зеро он мӯҳр, ё нишони қавми Худост.

Ба банӣ Исроил низ бигӯ: «Албатта шанбеҳои Маро нигоҳ доред, зеро ин аст аломате дар миёни Ман ва шумо дар тамоми наслҳои шумо, то бидонед, ки Ман Худованде ҳастам, ки шуморо тақдис менамоям». Хуруҷ 31:13.

Мӯҳр задани саду чилу ҷаҳор ҳазор 18 июли соли 2020 оғоз ёфт ва бояд пеш аз қонуни рӯзи якшанбе ба анҷом расад.

Эй ҳамаи сокинони ҷаҳон, ва ҳамаи аҳли замин, бубинед, ҳангоме ки Ё бар кӯҳҳо парча мебардорад; ва ҳангоме ки қарнаи менавозад, бишнавед. Ишаё 18:3.

Ҳафт раъде, ки акнун муҳрашон кушода шудааст, ошкор месозанд, ки таърихи яксаду чилу чор ҳазор қори эълон кардани паёмест, ки дар доираи огоҳии қарнаи войи сеюм ҷой дода шудааст. Қарнаи Ислоҳ дар пешгӯии Қитоби Муқаддас ҳамон чизест, ки тавассути парчае, ки аз қабр бардошта мешавад, садо дода мешавад.

Чор нуқтаи аломати ҳар як хатти ислоҳот, ки бо чор нуқтаи аломати таърихи солҳои 1840 то 1844 мувофиқат мекунанд, собит менамоянд, ки ҳар яке аз чор қадами ҳар як хатти ислоҳот

ҳамеша дорои як мавзӯи яксон аст. Нуктаи аломати аввал дар таърихи яксаду чилу чор ҳазор, ки аз ҷониби солҳои 1840 то 1844 намояндагӣ мешуд, тақвият ёфтани паём дар 11 сентябри соли 2001 буд. Он нуктаи аломат Ислом буд. Нуктаи аломати дуввуми таърихи мувозӣ барои яксаду чилу чор ҳазор ноумедии 18 июли соли 2020 буд. Он нуктаи аломат пешгӯие дар бораи Ислом буд, ки бо татбиқи вақт фасод ёфта буд. Нуктаи аломати сеюм, ки Фарёди Нимашабро нишонгузорӣ мекунад, ислоҳи пешгӯии нокомшуда дар бораи Ислом аст. Ин ислоҳ рад кардани татбиқи вақтро ифода мекунад. Нуктаи аломати чорум қонуни якшанбе аст, ки дар он парчаме, ки барафроста мешавад, карнаи ҳафтумро менавозад, ки он войи сеюм аст, ки он Ислом мебошад.

Боби чилуми Ишаё нуктаи ибтидои бисту шаш боби баъди ро муайян мекунад. Он нуктаи ибтидо дар боби ёздаҳуми китоби Ваҳй ҷой гирифтааст, ҳангоме ки он ду набиё, ки мардумро азоб меоданд, дубора ба ҳаёт баргардонда мешаванд. Тасаллибахш онҳоро эҳё мекунад ва ба ҳолати истода меоварад, ва баъд аз он онҳо ба осмон боло бурда мешаванд. Ишаё паёмовари Илёро ҳамчун овозе, ки дар биёбон нидо мекунад, муайян месозад. Он гоҳ он паёмовар мепурсад, ки паёми ӯ чӣ бояд бошад, ва ба ӯ дар рамзгузори нубувватӣ гуфта мешавад, ки паёми Ислом ҳушдори карнаест, ки байрақ онро эълон мекунад. Бо вучуди ин, ягона роҳе ки Ислом дар рӯзҳои охир ҳамчун карнаи ҳушдор муаррифӣ карда шавад, ин муайян кардани Исломи гузашта аст. Оғози Ислом, чунон ки миллериён онро мефаҳмиданд ва чунон ки дар ду ҷадвали муқаддаси Ҳабаққук ба таври равшан тасвир шудааст, бояд барои муайян кардани Исломи войи сеюм ба кор бурда шавад.

Ман дар Рӯҳ будам дар рӯзи Худованд, ва аз паси худ овози бузурге шунидам, мисли садои карнай. Ваҳй 1:10.

Юҳанно дар Ваҳй овози карнайро аз пушти худ шунид, ва Юҳанно намояндаи он яксаду чилу чор ҳазор нафар аст, ки овозе аз гузашта мешунаванд. Овозе, ки аз пушти Юҳанно буд, яъне он ки садои карнайро аз гузашта намояндагӣ мекунад, фаҳмиши пешқадамонаест, ки карнайҳо доварҳои Худо бар зидди ибодати якшанбе буданд. Чор карнаи аввал бар зидди Руми бутпараст оварда шуданд дар посух ба аввалин қонуни якшанбе, ки Константин дар соли 321 қабул кард. Карнаи панҷум ва шашум, ки войи аввал ва дуюм мебошанд, доварҳои Худоро бар зидди Руми папавӣ намояндагӣ мекунанд, баъд аз он ки он низ дар Шӯрои Орлеан дар соли 538 қонуни якшанбе қабул кард. Войи сеюми Ислом ҳангоме фаро мерасад, ки қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида қабул карда мешавад. Он гоҳ парчам барафроста мешавад ва нақши нубуввати Исломо, бар асоси нақши ибтидоии Ислом, муайян месозад.

Паёме, ки аз ҷониби парчам эълон карда мешавад, танҳо он вақт метавонад устувор гардад, ки ин паём дар доираи Алфа ва Омега ҷой дода шавад. Пас аз ин муқаддима дар боби чихилуми Ишаё, қавитарин ва мустақимтарин баёни Китоби Муқаддас дар бораи Худо ҳамчун Алфа ва Омега дар ҷанд боби пайдарпай баён мегардад. Он бобҳо ифодаи Ишаё аз Ваҳйи Исои Масеҳ мебошанд, ки «Худо ба» Исо «дод, то ба бандагони Худ чизхоёро нишон диҳад, ки бояд ба зудӣ воқеъ шаванд; ва онро ба воситаи фариштаи Худ ба банди Худ Юҳанно фиристода, ба аломатҳо баён кард», ва ӯ онро «дар китобе навишт, ва» онро «ба

ҳафт калисо» фиристод.

Мо бобҳои зерини Ишаёро дар мақолаи навбатӣ баррасӣ хоҳем кард.

Хушо касе ки меҳонад, ва онҳое ки суҳанони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд; зеро вақт наздик аст. Ваҳй 1:3.